

CRIDATS A LA VIDA

per ELISABETH SCHÜSSLER FIORENZA

La qüestió de la plenitud de la vida que dona i promet l'Enviat s'aclareix al llarg de tot l'evangeli de Joan. El vi, l'aigua, el pa, la llum, el camí, la vinya, la porta, la paraula, són essencials per a la vida humana, ja que sense ells la gent mor. Aquestes imatges no sols designen Jesús mateix, sinó també els seus dons de vida, els seus poders divins, vivents i vivificants que condueixen a la vida eterna. És el mateix Esperit qui crea i sosté aquesta vida.

El ministeri públic de Jesús culmina en la revelació que Ell és la Resurrecció i la Vida. L'evangelista ha situat el diàleg, i la confessió de Marta és el centre del relat. I en el centre també del diàleg amb Maria hi ha les paraules reveladores de Jesús: «Jo soc la resurrecció i la vida...», així com la resposta de Marta: «Sí, Senyor, jo crec que vós sou el Messies, el Fill de Déu, que havia de venir al món». Per tractar-se de la resurrecció d'un mort, la resurrecció de Llàtzer és el més gran dels miracles i per tant el punt culminant dels *signes* de Jesús. Tanmateix, l'evangelista el col·loca al final del ministeri públic i al començament de la Passió, no tant pel seu caràcter miraculós, sinó per tal de deixar clar que Jesús, que havia de ser executat, és en realitat «la resurrecció i la vida». El miracle es converteix en signe que apunta cap a la resurrecció veritable i a la vida eterna: a Jesús mateix. Si els creients poden sofrir la mort humana, tenen la vida en el seu sentit últim. En la fe, la vida humana adquireix una nova dimensió que no coneix la mort última i aquesta dimensió de la vida, la vida eterna, ens és oberta per Jesús.

Marta, Maria i Llàtzer són presentats com amics de Jesús, que Ell estimava. Són els seus veritables deixebles i Ell és el seu *mestre*. Marta, després de rebre la revelació i expressar la seva fe en la paraula de Jesús, va a cridar Maria de forma anàloga a com Andreu i Felip cridaren Pere i Natanael. Com a *deixebla estimada* de Jesús, és la portaveu de la fe messiànica de la comunitat. Confessa la seva fe messiànica no com a reacció davant un miracle, sinó com a resposta a la revelació i al repte de Jesús: «Ho creus això?». La seva confessió és paral·lela a la de Pere, però és una confessió cristològica en el més ple sentit messiànic de Joan: Jesús és l'Enviat baixat del cel.